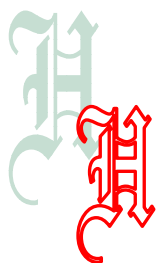

Hồi 20

Trên Núi Dã Nhân

Hoàng Mộ Phong nghe xong rất kính phục, liền thở dài nói :

- Như đôi bạn của cô nương với Cổ huynh mới thực là tri kỷ chân chính!

Mạnh Hồng Tiểu vừa cười vừa đỡ lời :

- Tuy tôi đã đoán chắc Cổ Thanh Phong không đến đây nữa, nhưng tôi vẫn nghe lời của Hoàng huynh mà ở lại đây thêm nửa ngày!

Nói tới đó, nàng nhìn thẳng vào mặt Hoàng Mộ Phong vừa mỉm cười vừa hỏi :

- Chẳng hay Hoàng huynh tới đây, chốn quanh năm tuyết phủ này cũng là để gặp một người mà huynh đã hẹn ước phải không?

Hoàng Mộ Phong lắc đầu, cười đáp :

- Tiểu đệ biết đôi chút võ nghệ, đi du hiệp giang hồ, chứ không định đi đến một chốn nào hết. Nếu Mạnh cô nương cho phép, Mộ Phong tôi nguyện đi cùng cô nương tới núi Dã Nhân. Phần để trợ oai cho cô nương, và phần nữa cũng muốn kiến thức các nhân vật của Vạn Kiếm Ma Cung danh trấn thiên hạ ra sao?

Mạnh Hồng Tiểu đã được thấy khí phách của Hoàng Mộ Phong, nên biết đối phương cũng khá cao, và mặt mũi cũng chính khí chứ không phải là một kẻ gian tà, nên nàng đáp lễ, mỉm cười trả lời :

- Hoàng huynh trượng nghĩa trợ giúp, không quản ngại nghìn dặm xa xôi, dấn thân vào sào huyệt của quần ma như vậy, Hồng Tiểu tôi xin cảm tạ Hoàng huynh trước!

- Mạnh cô nương khỏi cần đáp lễ như vậy! Mộ Phong tôi còn hai câu muốn thỉnh giáo, nhưng sợ mới quen biết nhau, không tiện nói ra thôi!

Hoàng huynh có chuyện gì xin cứ nói ra, chúng ta là người trong võ lâm cả, dù mới quen biết nhau, nhưng đã gặp nhau thì cũng như là đã quen biết nhau từ lâu rồi, huynh khỏi ngại ngần gì cả, cứ việc nói ra đi!

- Rất cảm ơn Mạnh cô nương đã coi trọng tiểu đệ như vậy! Những câu đệ muốn hỏi đây là vì vừa rồi thấy cô nương nói : bởi cuốn Đằng Ma Bảo Lục mà cô nương bị quần tà bắt giữ, vậy cô nương làm thế nào mà thoát được những bàn tay của chúng như thế?

Mạnh Hồng Tiểu không do dự và giấu giếm gì, kể hết chuyện mình bị Lâu Sơn Tam Sát bắt như thế nào, rồi bị Vạn Kiếp quần ma bắt giữ ra sao, sau cũng nhờ truyền thụ hai môn thần công cho Diệu Âm Công Chúa mới được thoát thân, nhất nhất kể hết cho Hoàng Mộ Phong nghe.

Hoàng Mộ Phong nghe xong, vừa mừng vừa nói :

- Nói như vậy thì Mạnh cô nương đã thuần thuộc những môn võ công ở trong Đằng Ma Bảo Lục rồi đấy! Như vậy đến mừng bốn tháng tư sang năm, trên Vạn Kiếp Đại Hội, cô nương có thể lãnh đạo quần hùng và gánh vác trách nhiệm giảng ma vệ đạo rồi!

Mạnh Hồng Tiểu lắc đầu, cười đáp :

- Không dám giấu giếm cùng Hoàng huynh, tôi lợi dụng bọn Lâu Sơn Tam Sát với Vạn Kiếp Ma Cung hết sức bảo vệ, nên tôi đã học thuộc lòng võ công ở trong Đằng Ma Bảo Lục ấy, nhưng chỉ kém một chút hỏa hầu thôi! Nhưng chưa chắc đã địch nổi nhưng cao thủ hạng nhất có võ công tinh thâm!

- Mạnh cô nương, chẳng hay ba môn tuyệt học đó, cô nương tinh thâm nhất môn nào?

- Tôi thạo thuộc nhất là môn Diệu Âm Thần Công, môn đó tôi tự tin là mình đã có chính thành hỏa hầu rồi, còn Đạt La Thủ và Ma Kha Kiếm Pháp thì chỉ được bảy tám thành mà thôi!

Hoàng Mộ Phong mỉm cười và nói :

- Bình sinh tiểu đệ ưa thích nhất kiếm pháp và cũng được dì nhân truyền thụ cho một pho kiếm pháp huyền ảo. Nhưng khốn nỗi tiểu đệ quá ngu dốt nên kiếm pháp của tiểu đệ hãy còn non nớt lắm, đệ mong cô nương chỉ trích cho!

- Hoàng huynh đừng quá khiêm tốn như thế! Cứ xem bề ngoài của huynh, tôi cũng nhận thấy được huynh là người có võ học rất cao siêu!

- Mạnh cô nương quá khen đấy thôi, đệ chỉ biết có môn kiếm pháp đó mà thôi, ngoài ra không biết gì hết!

Mạnh Hồng Tiểu thấy y cứ nhắc nhở đến kiếm pháp hoài, liền mỉm cười nói :

- Vậy xin Hoàng huynh thử biểu diễn cho tôi được sáng mắt!
- Tiểu đệ đang có ý đó để mong được cô nương chỉ giáo cho!

Nói xong, chàng rút thanh Thanh Cương trường kiếm ra, múa luôn từng thức từng thế một.

Mạnh Hồng Tiểu đứng cạnh đó cũng giật mình kinh hải, vì nàng thấy kiếm pháp của Hoàng Mộ Phong quả thật kỳ lạ, khi múa thật nhanh tựa như có tiếng mưa tiếng sấm vậy!

Múa xong pho kiếm đó, Hoàng Mộ Phong liền mỉm cười hỏi Mạnh Hồng Tiểu :

- Mạnh cô nương, chẳng hay mấy thế kiếm pháp của đệ có được không? Xin cô nương phê bình cho!

Mạnh Hồng Tiểu khen ngợi vô cùng và nói :

- Xem pho kiếm pháp của Hoàng huynh vừa biểu diễn xong, tôi liền tưởng đến Ma Kha Kiếm Pháp ở trong Đăng Ma Bảo Lục. Vì tôi thấy pho kiếm đó chậm chạp và tầm thường lắm, nên tôi hoài nghi là không biết có thực dụng được không?

Nói tới đó, nàng bỗng nhìn vào mặt Hoàng Mộ Phong cười hỏi :

- Pho kiếm của Hoàng huynh có tên không và thuộc môn phái nào thế?

Hoàng Mộ Phong tỏ vẻ chần chừ một hồi lâu mới ngập ngừng đáp:

- Tôi...tôi không có thầy mà học lên, mong Mạnh cô nương đừng có lấy làm lạ nhé!

Mạnh Hồng Tiểu thấy Hoàng Mộ Phong không nói ra, chỉ cười thôi chứ không hỏi lại nữa. Hoàng Mộ Phong thấy nàng không hỏi nữa mới đỡ ngượng và mỉm cười hỏi nàng :

- Mạnh cô nương, tiểu đệ đã bêu xấu rồi, chẳng hay cô nương có thể giở kiếm pháp Ma Kha ra cho tiểu đệ được trông thấy hay không?

- Ma Kha Kiếm Pháp chỉ có hư danh thôi, kém pho kiếm pháp của Hoàng huynh nhiều!

- Ba môn thần công ở trong cuốn Đăng Ma Bảo Lục, người trong võ lâm ai cũng muốn học hết, đều coi những môn đó là vô thượng tuyệt

học, sao Mạnh cô nương lại tự khiêm tốn thế?

- Tôi biết Hoàng huynh thế nào cũng không tin, huynh hãy cho mượn bảo kiếm của huynh, tôi xin biểu diễn cho huynh xem, tức khắc huynh sẽ thấy nó tầm thường như thế nào!

Hoàng Mộ Phong rất thắc mắc, liền đưa bảo kiếm cho nàng và nghĩ thầm :

“Mạnh Hồng Tiểu là người rất thuần tính, chắc không nói ngoa đâu, chẳng lẽ Ma Kha Kiếm Pháp lại chỉ có hư danh như vậy hay sao?

Mạnh Hồng Tiểu đỡ lấy thanh trường kiếm, rất thông thả và chậm chậm biểu diễn luôn mười ba thế không tầm thường, rồi ngưng tay vừa cười vừa nói :

- Mười ba thế kiếm tầm thường này là Ma Kha Kiếm Pháp trong Đăng Ma Bảo Lục đấy! Trong đó tuy có rất nhiều ảo diệu, nhưng lấy nó để đối địch, thì tôi chắc chỉ địch nổi một nửa oai lực của pho kiếm mà Hoàng huynh vừa biểu diễn thôi!

Hoàng Mộ Phong xem xong mười ba thế kiếm du dương và chậm chạp đó, trong lòng cũng ngạc nhiên vô cùng, lại muốn mời Mạnh Hồng Tiểu biểu diễn hai môn Diệu Âm Thần Công và Đạt La Thủ cho mình xem một lần, sợ đối phương nghi ngờ mình ích kỷ, nên chỉ im lặng không nói năng gì.

Thời giờ thấm thoát thoi đưa, thoáng cái đã tới chiều hôm hai mươi chính tháng Chạp, vẫn không thấy tung tích của Cổ Thanh Phong đâu hết, nhưng Hoàng Mộ Phong với Mạnh Hồng Tiểu đã kính mến nhau như đã quen nhau từ lâu rồi vậy.

Mạnh Hồng Tiểu đứng ở trên đỉnh núi cao chót vót, quần áo bay phất phới, trông như một tiên nữ, mỉm cười nói :

- Hoàng huynh, tôi đoán có sai đâu, đến giờ cũng không thấy Thanh Phong tới, như vậy y còn làm gì tới đây phó ước nữa? Bây giờ chỉ chờ mặt trời lặn, mặt trăng mọc lên là chúng ta phải đi núi Dã Nhân để tìm kiếm y!

Hoàng Mộ Phong thấy Mạnh Hồng Tiểu đứng ở trước mặt trời lặn, trông thật tuyệt đẹp, trong lòng cảm thấy xúc động và nói :

- Mạnh cô nương, tôi cùng cô nương đi về phía Nam ngàn dặm xa

xôi để dò thám sào huyết của lũ ma. Chúng ta cô nam quả nữ như vậy rất không tiện, tôi đề nghị mỗi người chúng ta nên định với nhau một danh phận trước thì hơn!

Mạnh Hồng Tiểu nghe nói giật mình kinh hải, cau mày lại nhìn Hoàng Mộ Phong và hỏi :

- Hoàng huynh nói như thế là có ý nghĩa gì? Chẳng hay huynh muốn định với tôi như thế nào?

Hoàng Mộ Phong biết Mạnh Hồng Tiểu hiểu lầm, bộ mặt đen và vàng đỏ liền thấy nóng hổi, nhưng chàng liền mỉm cười đáp :

- Mạnh cô nương đã có một vị Phong đại ca rồi, chẳng hay có bằng lòng kết thêm một Phong đệ này nữa không?

Mạnh Hồng Tiểu nhìn đôi mắt của Hoàng Mộ Phong đã nhận thấy đối phương kính mến mình một cách chân thành, chắc không có tà niệm gì bên trong đâu, vì đôi bên nói chuyện phiếm nhau, nên đã biết mình lớn hơn một tuổi, vì vậy chàng ta không do dự mà gọi mình như thế.

Nghĩ thế, nàng cũng gật đầu đáp :

- Phong đệ đã có ý định như vậy, thì chúng ta kết thề ở trên núi này ngay bây giờ đi! Lấy tuyết làm nhang, chỉ mặt trời thề thốt nhé!

Hoàng Mộ Phong thấy Mạnh Hồng Tiểu bằng lòng kết nghĩa chị em với mình mừng rỡ vô cùng, cả cười nói :

- Chị Hồng Tiểu, chúng ta đã quen biết ở trên đỉnh núi Quần Ngọc này, lẽ dĩ nhiên chúng ta phải chỉ định núi Quần Ngọc để thề thốt! Chị đề nghị nặn tuyết làm nhang, thật là nhã tuyệt. Nhưng còn chỉ mặt trời để thề thì không được hợp lý cho lắm!

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười hỏi :

- Cảnh sắc đẹp tuyệt như thế này và chúng ta lại chỉ mặt trời sắp lặn kia để thề thốt, tại sao lại không đặng?

- Chị Hồng Tiểu quên câu cổ nhân vẫn nói : “Mặt trời lặn tuy đẹp, nhưng tiếc thay gần hoàng hôn”. Chúng ta mới kết thề với nhau, thì mong được kính mến nhau mãi mãi, nên đệ không tán thành về việc chỉ mặt trời thề thốt như vậy!

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu đáp :

- Có lý! Có lý! Thôi chúng ta bỏ cách ấy đi, vậy đệ thử nghĩ xem

chúng ta nên chỉ cái gì để thề đây?

- Đệ nhận thấy băng tuyết vừa trắng vừa sạch, vậy chúng ta lấy bạch tuyết làm thề, lấy ngọc băng làm chứng để chỉ định cuộc thề thốt của chúng ta. Rồi hai chị em chúng ta sẽ đi núi Dã Nhân tìm kiếm Phong đại ca và đảo lộn Vạn Kiếp Ma Cung một phen!

Mạnh Hồng Tiểu nhìn thẳng vào mặt Hoàng Mộ Phong, mỉm cười đáp :

- Hay lắm, lấy băng tuyết làm thề, lấy ngọc băng làm chứng, quả thực tốt hơn chỉ mặt trời để thề thốt!

Không bao lâu, mặt trời đã lặn, Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong hai người liền chỉ bạch tuyết với ngọc băng mà thề thốt để kết tình chị em. Sau khi kết nghĩa xong, hai người lại càng thân thiết nhau hơn, liền đi núi Dã Nhân ngay!

Suốt dọc đường, không có chuyện gì xảy ra, nhưng hôm hai người bước chân vào núi Dã Nhân, Hoàng Mộ Phong ngẩn nhiên nghe thấy người ta đồn đãi Vạn Kiếp Ma Chủ đã kết nghĩa anh em với Huyền Băng Lão Muội ở Bắc Thiên Sơn.

Vì hai người định đến ngày đại hội Vạn Kiếp, tức là mừng bốn tháng tu để đối phó với quần hùng của thiên hạ, nên cả hai đều khổ luyện thần công cho tới giờ Tọa Quan vẫn chưa xong.

Vì vậy, mỗi bên chỉ phái đệ tử của mình, một là Tốt Kim Hoàn, một là Tiểu Cửu Hàn đại diện để kết nghĩa thôi.

Hoàng Mộ Phong lên tiếng :

- Xưa nay Vạn Kiếp Ma Chủ rất kiêu ngạo, không coi mười ba danh thủ võ lâm vào đâu hết, sao bây giờ đột nhiên lại kết thân với người ta như thế? Còn Huyền Băng Lão Muội kia bỗng dưng tự nhiên ở đâu chui ra như vậy?

Mạnh Hồng Tiểu cười đáp :

- Có lẽ Vạn Kiếp Ma Chủ đã biết thực lực của Thập Tam danh thủ như thế nào rồi, nên không dám coi thường. Vả lại bảy Sứ Giả của y đã bị chết mất hai, cho nên y mới phải kết giao ngoại viện để tăng thanh thế cho mình. Tuy chúng ta chưa biết Huyền Băng Lão Muội ra sao, nhưng Vạn Kiếp Ma Chủ đã chịu kết minh với y, tất nhiên phải là một tên cái

thế ma đầu có võ công rất trác tuyệt. Hiền đệ nên rõ, vũ trụ bao la như vậy, chuyện kỳ lạ như thế nào mà chả có, huống hồ là người, nên ngu tử nhận thấy trong thiên hạ còn có nhiều người quái dị...

Hai người vừa chuyện trò vừa đi thẳng vào trong thâm sơn. Khi đi tới trước một ngọn núi cao, Mạnh Hồng Tiểu bỗng ngừng chân lại khẽ nói với Hoàng Mộ Phong :

- Phong đệ, đằng sau ngọn núi này đang có người chuyện trò, hình như là Vệ Phương Hoa với Liên Thành Ngọc?

Hoàng Mộ Phong nghe nói vội lắng tai nghe, nhưng chàng nghe chốc lát, rồi gượng cười hỏi Mạnh Hồng Tiểu :

- Chị Hồng Tiểu, sao đệ không nghe thấy gì hết! Nơi đây còn cách Bách Trượng Bình rất xa, sao chị lại biết đối phương là Vệ Phương Hoa với Liên Thành Ngọc như thế?

Mạnh Hồng Tiểu khẽ cười và đáp :

- Trong khi bị giam giữ ở Cửu Hồi Cốc và Thiên Nguy Cốc, tôi đã khổ luyện những môn thần công trong Đẳng Ma Bảo Lục, võ công tiến bộ như thế nào, cho đến ngày nay vẫn chưa biết, nhưng chỉ thấy hai mắt và tai sắc bén và thính hơn người. Nếu Phong đệ không tin, để chị dụ chúng ra đây nhé!

Hoàng Mộ Phong ngạc nhiên hỏi :

- Chị Hồng Tiểu, chúng ta nghe xem chúng nói gì chả hơn là dụ chúng ra đây hay sao?

- Chúng có phải là tay tầm thường đâu, chúng ta lắng lắng tới gần, chúng thế nào cũng biết, vậy chỉ có một cách dụ chúng ra đây tìm kiếm mới là thượng sách thôi!

Hoàng Mộ Phong đảo ngược đôi người một vòng, liền tỉnh ngộ ngay, mỉm cười hỏi :

- Chị Hồng Tiểu có phải muốn biểu diễn Diệu Âm Thần Công đấy không?

Mạnh Hồng Tiểu gật đầu đáp :

- Trong khi chị giở Diệu Âm Thần Công ra dụ đối phương tìm kiếm tới, thì trước hết chúng ta phải tìm một chỗ ẩn núp kín đáo để nghe trộm đã!

Hoàng Mộ Phong đưa mắt nhìn tứ phía, rồi chỉ một bụi lau ở trên vách núi, chỗ cách mặt đất hơn trượng nói :

- Hiện giờ, không có chỗ ẩn núp gọi là thích hợp hơn cả, chỉ bằng chúng ta núp ở sau bụi lau kia! Tôi chắc núp đó chưa chắc chúng đã tìm thấy cảm thấy đâu

Mạnh Hồng Tiểu gạt đầu mỉm cười, rồi cả hai cùng giở khinh công ra phi thân lên trên vách núi, ẩn núp vào trong bụi cây tức thì.

Chờ Hoàng Mộ Phong ẩn núp xong, Mạnh Hồng Tiểu mới định lên tiếng để dụ Vệ Phương Hoa với Liên Thành Ngọc, lên nơi đây thì hình như nàng lại phát giác một tiếng động gì khác, nên nàng lắng tay nghe tiếp.

Hoàng Mộ Phong thấy vậy khẽ cười và hỏi :

- Chị Hồng Tiểu! Nghe thấy gì thế?

Mạnh Hồng Tiểu cười đáp :

- Tôi nghe thấy một người vừa thổi sáo vừa ca đang đi lại phía này!

- Mục đích của chúng ta chỉ muốn dụ Sứ Giả của Vạn Kiếm Ma Cung tới đây để nghe lỏm xem chúng nói những gì, còn người khác thì mình lý đến làm chi cho mất công?

- Đã có người vừa thổi sáo vừa ca đang đi từ từ đến, thì tôi sẽ nhân tiếng sáo đó mà dụ bọn Sứ Giả Vạn Kiếm Ma Cung tới đây, chẳng hơn là chúng ta mất công hay sao?

Nói xong, nàng liền chau môi lên thổi, lập tức có một tiếng kêu như rồng phun nước và cũng tựa như tiếng sáo thánh thót vô cùng, rồi nàng cứ thế mà thổi liên miên bất tuyệt.

Hoàng Mộ Phong là người rất sành về âm luật, nghe thấy Mạnh Hồng Tiểu thổi như vậy, kính phục vô cùng và nói :

- Tiếng sáo của chị thổi đây hay quá, quá cao và quá hiên ngang, nhưng thổi khê như vậy mà bọn Sứ Giả kia lại có thể nghe thấy hay sao?

Mạnh Hồng Tiểu liền ngừng thổi, khẽ cười và đáp :

- Phong đệ đừng có coi thường môn Diệu Âm Thần Công, vừa rồi tôi thổi như thế mà những người ở xa hơn dặm cũng có thể nghe thấy được! Tuy ở đây, hiền đệ nghe rất khê, nhưng Sứ Giả của Vạn Kiếm Ma Cung nghe đến đình tai nhức óc cũng nên!

Hoàng Mộ Phong nghe nói càng kính phục thêm. Mạnh Hồng Tiểu cười nói tiếp :

- Sứ Giả Vạn Kiếp Ma Cung đã nghe tiếng và đang tìm kiếm tới đây rồi, nếu Phong đệ muốn nói chuyện với tôi thì nên dùng Nghi Ngữ Truyền Âm để chúng khỏi biết chúng ta núp ở nơi đây!

Hoàng Mộ Phong lắng tai nghe, quả nhiên nghe thấy có tiếng người nói chuyện với nhau, theo gió vọng tới.

Một lát sau, quả thấy chỗ eo núi có hai thiếu nữ mặc áo sặc sỡ, một người chính là Vệ Phương Hoa, một người là Liên Thành Ngọc đã từ từ bước tới, mà Liên Thành Ngọc đã bị cụt mất một cánh tay trái.

Vệ Phương Hoa, Liên Thành Ngọc hai người vừa xuất hiện thì phía Bắc cách chỗ đó chừng mấy chục trượng có tiếng sáo rất véo von.

Vệ Phương Hoa giật mình kinh hãi, vội ngừng bước đưa mắt nhìn Liên Thành Ngọc hỏi :

- Tiếng sáo còn ở phía đằng xa thế kia mà chúng ta đã nghe thấy rõ như vậy, đủ thấy người thổi sáo đó có chân khí rất mạnh, không hiểu y là nhân vật của môn phái nào thế?

Liên Thành Ngọc cười đỡ lời :

- Từ bây giờ đến kỳ Đại Hội Vạn Kiếp còn những mấy tháng nữa, những nhân vật trong võ lâm không khi nào đột nhập loạn xạ núi Dã Nhân này. Hay là người này là Ngọc Tuyết Thư Sinh Tiểu Cửu Hàn, người của Huyền Băng Lão Muội phái đến đánh ước với chúng ta cũng nên!

Vệ Phương Hoa gật đầu đáp :

- Ngũ sư muội đoán như vậy rất có lý, nhưng không biết môn hạ của phái Huyền Băng có tài thực sự hay không? Liệu chúng có kìm chế nổi những hỏa khí của Hỏa Hải Nhi với Liệt Hỏa Thái Tuế hay không?

Liên Thành Ngọc mỉm cười nói :

- Huyền Băng Lão Muội ngoài võ công quỷ dị ra còn luyện được bảy thứ huyền băng ám khí, bằng không ân sư Ma Chủ của chúng ta kiêu ngạo như thế thì khi nào lại hạ mình để kết nghĩa với y?

Nói tới đó nàng cau mày lại dậm chân xuống đất mặt lộ hung quang, nghiêng răng mím môi mà nói tiếp :

- nói về võ công thì môn hạn của Vạn Kiếp chúng ta không ai

chịu lép vế một người nào hết, nhưng Hỏa Khí của Hồ Diên Bính quả lợi hại, không những Thôi Nhị sư huynh với Đường Lục đệ song song bị Hồ Diên Bính giết chết. Ngay như cánh tay trái của muội chả bị Tam Ly Phích Lịch Đạn của con tiện tỳ Bàng Chân Chân là gì?

Mạnh Hồng Tiểu nghe đến đây, liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh khẽ nói với Hoàng Mộ Phong:

- Phong đệ, thế ra Vạn Kiếp Ma Chủ kết nghĩa với Huyền Băng Lão Muội là muốn lợi dụng đối phương có ám khí khắc chế được Hỏa Khí của Hồ Diên Bính với Hỏa Hải Nhi. Bây giờ tôi nghe thấy giọng nói của Liên Thành Ngọc thì hình như Bàng Chân Chân chưa bị giam giữ ở trong Ma Cung đâu!

Nói tới đó, nàng lại cười và nói tiếp :

- Vừa rồi, người thổi sáo ở phía đằng xa kia đã tới gần, thử xem người này có phải là Ngọc Tuyết Thư Sinh không? Và xem Đại đệ tử của Huyền Băng Lão Muội là một nhân vật như thế nào?

Hoàng Mộ Phong lắng tai nghe, quả nhiên nghe thấy tiếng sáo ở bên phía Bắc đã ngừng, tiếp theo đó có tiếng ca vọng tới...

Nghe người nọ ca xong, Hoàng Mộ Phong liền dùng Nghi Ngữ Truyền Thanh nói với Mạnh Hồng Tiểu:

- Nếu Ngọc Tuyết Thư Sinh mà ca được bài Nhạc Phủ của đời Bắc Tống này thì cũng là người tao nhã đấy!

Vệ Phương Hoa liền nói Liên Thành Ngọc :

- Ngũ sư muội, bất cứ người đó có phải là môn hạ của Huyền Băng hay không, chúng ta cứ ra tay thử xem công lực của đối phương ra sao đã!

Liên Thành Ngọc gật đầu đáp :

- Tam sư tỷ muốn thử tài của đối phương thì chúng ta hãy tạm dừng hỏi lai lịch của đối phương, chờ thử tài xong rồi hẵng hỏi sau, như vậy đối phương không thể trách cứ chúng ta được!

Vệ Phương Hoa gật đầu.

Bỗng thấy một thiếu niên thư sinh tuổi trạc hai mươi sáu hai mươi bảy, xuất hiện ra chỗ eo núi, cách hai người chừng mười trượng.

Khoảng cách mười trượng đó tuy không xa, nhưng thiếu niên áo trắng chỉ khẽ lướt một cái đã tới trước mặt hai nàng tùm tùm cười. Chàng

ta đeo cái sáo ngọc ở ngang lưng, người rất đẹp trai, nhưng phải đôi mắt hơi thâm tà, khiến ai vừa trông thấy cũng đủ biết y không phải là người đứng đắn.

Vệ Phương Hoa liền nhìn thiếu niên đó một cái, rồi cười nhạt và nói với Liên Thành Ngọc :

- Ngũ sư muội! Nhân vật trên giang hồ ngày nay đa số là ngồi đây giềng nhìn trời, không biết vũ trụ bao la như thế nào, biết một chút Ngũ Hành Nã Di Tâm Pháp và Di Hình Hoán Ảnh khinh công thì đã coi mình là lợi hại lắm rồi, mà cứ tự đắc cố ý phô tài của mình ở trước mặt người khác để thị oai, thực là rất đáng tức cười!

Thiếu niên mặc áo dài trắng đó nghe nói liền biến ngay sắc mặt. Lúc ấy, Liên Thành Ngọc cứ ngấm nhìn cây mai ở cạnh đó, ngấm ngấm vận chân khí đẩy một bông mai rời khỏi cành, bay thẳng vào giữa lông mày của thiếu niên kia để tấn công.

Thiếu niên trợn ngược đôi lông mà lên làm như không hay biết gì cả, chờ cho bông hoa kia sắp bay tới trước mặt mới lẹ làng giơ ba ngón tay lên hút chặt lấy bông hoa ấy.

Trong khi thiếu niên dùng ba ngón tay hút chặt bông hoa thì Liên Thành Ngọc lại đẩy bảy tám bông hoa nữa phi tới nhằm các yếu huyệt ở trước mặt và sau lưng đối phương mà tấn công luôn.

Thiếu niên nọ thấy vậy, chỉ mỉm cười chớ không tránh né gì cả.

Y trông thấy bảy tám bông hoa sắp đụng vào mình mới mở to đôi mắt ra nhìn, lớn tiếng cả cười và nói :

- Phi hoa đón khách như vậy quả thật là mới mẻ, hai vị cô nương có thủ đoạn cao minh như vậy, chắc là môn hạ của Vạn Kiếm Ma Cung phải không?

Trong lúc chàng ta lớn tiếng cười, thì những bông hoa nọ như bị một luồng kinh khí vô hình va đụng phải, bông nào bông nấy đều tan tác và rớt xuống mặt đất tức thì.

Hoàng Mộ Phong thấy vậy giật mình kinh hãi, dùng Nghi Ngũ Truyền Thanh khẽ nói với Mạnh Hồng Tiểu :

- Chị Hồng Tiểu xem, nếu thiếu niên này là Ngọc Tuyết Thư Sinh thực, chúng ta lại thêm một kinh địch, xem công lực của y cao thâm lắm,

hình như không kém gì Tiêu Dao Sứ Giả Tốt Kim Hoàn!

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười, nhưng không trả lời.

Liên Thành Ngọc thấy thư sinh nọ lớn tiếng cười một hồi không những có một luồng kinh lực vô hình rung động những bông hoa của mình tan rã và còn liên thấy một luồng gió hơi lạnh nhằm người mình lấn át tới, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Vệ Phương Hoa ngấm ngấm vận nội công, một mặt đưa mắt nhìn thiếu niên kia và lên tiếng hỏi :

- Người là ai? Vạn Kiếm Ma Cung này xưa nay không có khách nào tới thăm hết! Chúng tôi cố ý ném những bông hoa thật, nhưng chúng tôi không định tâm dùng để đối địch với khách như thế!

Thiếu niên áo trắng nghe thấy nàng ta nói là người của phái Vạn Kiếp, liền đổi ngay sắc mặt, vội tươi cười chấp tay chào và đáp :

- Tại hạ là Tiểu Cửu Hàn, biệt hiệu là Ngọc Tuyết Thư Sinh, môn hạ của Huyền Băng Môn của núi Bắc Thiên.

Liên Thành Ngọc có tiếng là dâm đẳng nhất trong nhóm Vạn Kiếp Môn. Chồng nàng ta là Trang Mộng Điệp đã bị Liệt Hỏa Thái Tuế bắt cóc, giọng không biết sống chết ra sao? Nàng đã khó chịu từ lâu, nên vừa thấy Tiểu Cửu Hoàn xinh đẹp và phong lưu trong lòng đã say mê rồi, cho nên nàng nghe thấy đối phương báo danh xong, liền kêu “ôi cha” một tiếng, rồi tùm tùm cười và nói :

- Thế ra là Cửu Hoàn sư huynh đấy! Vừa rồi chúng tôi không biết cho nên mới thất lễ với sư huynh, xin sư huynh thứ lỗi cho nhé!

Tiểu Cửu Hàn cũng là một tay sắc ma, thấy Liên Thanh Ngọc nói chuyện với mình mà mắt tổng tình, thái độ lả lơi đã cười tít mắt ra rồi, y liền đáp lễ và hỏi :

- Sư tỷ quá khiêm tốn! Cửu Hàn tôi thừa lệnh ân sư đến đây trao đồ danh thiếp để kết minh với nhau, xin hai vị sư tỷ thứ lỗi tội lỗ mãng và xin hai chị cho biết chị nào là Vệ sư tỷ và chị nào là Liên sư tỷ thế?

Liên Thành Ngọc thấy Tiểu Cửu Hàn bẽ mếp như vậy, lại càng đưa mắt tổng tình thêm, mỉm cười đáp :

- Chị em chúng tôi không dám để cho sư huynh gọi như vậy! Vị này là Tam sư tỷ Xán Hà Sứ Giả Vệ Phương Hoa, còn tiểu muội là Đào

Hoa Sứ Giả Liên Thành Ngọc!

Tiểu Cửu Hàn lại cung kính vái chào, mỉm cười nói :

- Vừa rồi Cửu Hàn tôi quá đường đột, kính xin hai vị xá tội cho

Ngọc Tuyết Thư Sinh bớt vẻ kiêu ngạo lại, mắt đã hòa nhã và có lẽ ngay. Y vốn đẹp trai lại phong lưu, không riêng gì Liên Thành Ngọc giờ hết thủ đoạn ra tống tình với y, mà cả Vệ Phương Hoa cũng say mê nốt. Cả hai thi nhau để lấy lòng đối phương.

Tiểu Cửu Hàn chào một lần nữa, rồi lại hỏi :

- Lần này Bắc Thiên Sơn, Dã Nhân Sơn, Đại Tuyết Sơn ba phái kết nghĩa với nhau. Gia sư với Vạn Kiếp Ma Chủ đều vì Tọa Quan luyện công không thể thân hành đứng ra chủ trì được, nhưng không biết Quỷ Thủ Thiên Tôn Đại Tuyết Sơn đã phái người tới chưa?

Vệ Phương Hoa cười đáp :

- Quỷ Thủ Thiên Tôn của phái Đại Tuyết Sơn cũng vì đang luyện tập môn Đoạt Phách Trảo Hồn Thủ cũng không tới được, nên chỉ phái một người đệ tử duy nhất là Bách Biến Vô Thường Xích Đại Phong đại biểu tới định minh thôi, và đã đến tới hôm qua rồi! Tốt sư tử chúng tôi chỉ đợi chờ Tiểu sư huynh là cử hành hội cắt máu ăn thề liền!

Tiểu Cửu Hàn nghe nói, liền cười đáp :

- Nếu Xích Đại sư huynh của phái Đại Tuyết Sơn đã tới, xin mời hai vị làm ơn dẫn tôi đi yết kiến Tốt sư tử ngay, để chúng ta sớm ngày được kết nghĩa, trở nên người nhà cho xong, lúc đó chúng ta lại càng thân thiện thêm!

Vệ Phương Hoa và Liên Thành Ngọc thấy Tiểu Cửu Hàn nói câu thân thiện đó càng say mê thích thú thêm, bốn mắt của hai người cứ híp lại, miệng thì cười khúc khích, quay mình dẫn Tiểu Cửu Hàn đi về phía Bách Trượng Bình.

Ba người đi khỏi, Mạnh Hồng Tiểu với Hoàng Mộ Phong mới nháy ra bàn cách tới Vạn Kiếp Môn dò thám. Hoàng Mộ Phong lắc đầu thở dài nói :

- Thật không ngờ, ngoài Huyền Băng Lão Muội của phái Bắc Thiên Sơn với đồ đệ là Ngọc Tuyết Thư Sinh Tiểu Cửu Hàn ra, lại còn cái gì Đại Tuyết Sơn Quỷ Thủ Thiên Tôn với đồ đệ Bách Biến Vô Thường Xích

Đại Phong cũng muốn kết cấu với bọn Vạn Kiếp này. Phên này thật là quần ma loạn múa, tri mị tung hoành. Vạn Kiếp Đại Hội sắp tới đây lại có không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt bị chết dưới tay chúng!

Mạnh Hồng Tiểu cau mày, nói ::

- Theo sự nhận xét của tôi thì không những Bàn Chân Chân chưa bị Vạn Kiếp Ma Cung bắt cóc mà cả Cổ Thanh Phong cũng chưa tới nơi!

- Có lẽ Cổ huynh đã đến núi Dã Nhân này rồi, chỉ vì một mình thế cô nên phải ẩn núp ở trong bóng tối mà dò xét, chúng ta phải mau nghĩ cách và chuẩn bị tới Vạn Kiếp Môn để xem ba phái Bắc Thiên Sơn, Dã Nhân Sơn và Đại Tuyết Sơn cắt máu ăn thề sao mới được?

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười nói :

- Chúng ta đi thì đi ngay chứ việc gì mà phải chuẩn bị làm chi nữa?

Hoàng Mộ Phong đỡ lời :

- Phên này chúng ta tới đây thế nào cũng bị chúng biết hành tung, và đệ chắc không sao tránh khỏi đấu với chàng một vài thế cũng nên!

- Chúng ta đã định đến đây dò thám, tất nhiên không sao tránh việc ra tay đấu với chúng rồi! Nay lão ma vì đối phó Đại Hội Vạn Kiếp đang bế quan luyện công, chỉ còn lại một lũ tiểu ma, chưa chắc đã cản nổi chúng ta rút lui đâu!

- Không phải đệ lo âu vấn đề đó, mà chỉ quan tâm đến chuyện chị Hồng Tiểu có nên để lộ thân phận của mình ra hay không thôi. Vì tiểu đệ ở trên giang hồ không có tên tuổi gì cả, còn cái tên của chị Tỷ Thanh Ngọc Nữ thì lừng lẫy đã lâu!

Mạnh Hồng Tiểu mỉm cười hỏi :

- Đã không sao tránh khỏi ra tay đấu, thì làm sao mà giấu giếm được mặt mũi của mình?

- Chi bằng chị hóa trang rồi hãy đi Vạn Kiếp Môn, như vậy có phải là đối phương không sao nhận ra chị là Mạnh Hồng Tiểu nữa không?

- Phong đệ nói nghe dễ dàng thế? Lúc này ở giữa đường lấy đâu ra vật gì để hóa trang?

- Tiểu đệ có đem theo quần áo đàn ông, nếu chị không chê dơ bẩn, thì cứ việc lấy mà sử dụng!

- Dù mặc quần áo đàn ông rồi, nhưng bộ mặt của tôi thì sao? Làm thế nào mà giấu giếm được vì bọn quần ma của Vạn Kiếp đều nhận ra được tôi hết!

Hoàng Mộ Phong thò tay vào túi lấy một cái lọ thuốc bằng ngọc trắng nhỏ ra đưa cho Mạnh Hồng Tiểu và nói :

- Thuốc này là của một dị nhân trong võ lâm trong lúc hấp hối tặng cho tôi! Dịch Dung Đơn này, chị cứ lấy một ít hòa với nước bôi lên mặt, thì dù có gặp Thanh Phong đại ca cũng chưa chắc đã nhận ra được chị!

Mạnh Hồng Tiểu cầm lọ thuốc trù trừ một hồi.

Hoàng Mộ Phong đã đoán biết tâm sự của nàng, nên mỉm cười nói rằng :

- Chị cứ yên tâm lấy mà sử dụng, tôi còn một lọ thuốc nữa là Phục Dung Đơn, khi nào chị muốn thu hồi lại vẻ mặt cũ thì chị hãy bôi một chút thuốc Phục Dung Đơn thì gương mặt của chị sẽ lại xinh đẹp như tiên ngay!

Nói xong, y mở bọc áo lấy một cái áo nho sĩ ra đưa cho Mạnh Hồng Tiểu.

Tỷ Thanh Ngọc Nữ liền vào trong bụi cây hóa trang.

Một lát sau đã trở thành một thư sinh mặt xấu xí liền.

Hoàng Mộ Phong trông thấy Mạnh Hồng Tiểu liền vỗ tay vừa cười vừa nói :

- Mặt của chị bây giờ vừa xanh vừa tía, thật đúng với cái tên của chị Tỷ Thanh Ngọc Nữ!

Mạnh Hồng Tiểu gượng cười đáp :

- Phong đệ bảo tôi làm như vậy, nhờ Phục Dung Đơn không có công hiệu thì tôi biết phải làm sao đây?

- Tiểu đệ có táo gan đến đâu cũng không dám đùa giỡn chị đâu! Xin chị cứ yên tâm, nếu chị không tỉnh thì xin chị hãy dùng thử ngay Phục Dung Đơn xem có công hiệu hay không?

Mạnh Hồng Tiểu xua tay :

- Hà tất phải phí phạm linh được như thế! Tôi tin lời của hiền đệ rồi!
Rồi hai người liền giở khinh công ra đi thẳng về phía Bách Trượng Bình.